

Onadva mu rečeta, naj reče vsakemu, kogar bode srečal: „Kaj se ta slepar za to poteguje?“ — „He,“ misli si hlapec, „da sta me le izpustila! Dobro je, za drugo se ne brigam.“

Gre dalje in pride v neko vas. Stopi v prvo hišo, v kateri je črevljar bival. Ta je baš dreto delal. Hlapec v hišo stopivši, reče:

„Kaj se ta slepar za to poteguje?“ Črevljar se ne pomišlja dolgo zagrabi kopito, ter je zažene hlapcu v glavo, da se mu kar zabliška pred očmi. Hlapec ga vpraša: „Kaj pa je to?“ Jezen mu odgovori črevljar: „To je nič!“

Hlapec ves vesel pobere kopito, vrne se k svojemu gospodarju ter mu začne pripovedovati, s kako veliko težavo je našel — nič. Zna se, da se mu je prav od srca smijal dobri gospodar in tudi storil, kakor mu je bil obljubil.

Kanarček, štiri cibe in petelin.

Kanarček:

Kaj ciba, ti si čuden ptič,
Za petje ti ne maraš nič;
To grdo tvoje kokotanje,
Kedó, povej, bi dal kaj zánje?

Prva ciba:

Stojí, da peti jaz ne znam,
A vender tega ni me sram;
Kaj niso jajca moja tečna,
Cesarju in prosjaku všečna? *)

Druga ciba:

Me proste in vesele smo,
Me gremo, kamor nam ljubó,
A tebi v kletki je živeti,
Gorjé kanarčkom vam na sveti!

Kanarček:

Nesrečen vender nisem jaz,
To petje moje je v dokaz;
Prostosti vaše res ne vživam,
A solz zato pa ne prelivam.

Dobrote druge jaz imam,
Ki jih za vaše vse ne dam:
Ko v hudi zimi je gorjé vam,
Jaz v gorki sobi si prepevam.

Tretja ciba:

Pa v drugem letnem času me
Smo bolj kot ti vesele vse,
Ko solnce v rósнем jutru vstaja,
To slast nebeškega je raja.

Četrta ciba:

Vesél kdo bolj in srečen je,
Ne da lehkó dokazat' se;
Z nesrečo sreča tù se menja,
Osoda taka je življenja.

Da bo ugajalo pa vsem,
Storímo, kar vam jaz povem:
Sodnik naj pravdo nam razsodi
In konec vsem besedam bodi.

Petelin:

In pravdo jaz razsodil bom,
Krivice delal vam ne bom;
A véдите, da brez razpóra
Sprejeti se razsodba mora.

Kanarček:

Le glej, da ti kot cibin mož
Pravično sodil boš kokoš;
Razsodba če ne bo pravična,
Ne vzprejem je, za-mé bo nična.

*) Ti dve kitici sta posneti po „Iskricah,“ III. zvezek. — P'is.

Petelin:

Nikár naj te ne muči dvom,
Pravično jaz razsodil bom:
Kar komu spada po pravici,
Prisodil bodem mu v resnici.

Kanarček:

Naj bo, saj ni mi dosti mar,
Čeprav razsodiš meni v kvar;
Kanarčkov tù če več bi bilo,
Drugače bi se govorilo!

Petelin:

Razsodba se glasi takó,
Poslušá vsak naj jo zvestó:
Kdor sit je kruha in mesá,
Kanarčka petje hvali ta;
Ušesom petje dobro deje,
Želodec vender ne ogreje.
Za lačnega pa petje ní
Pečenka bolje mu diši;
Kar petje torej za uhó je,
To za želodec pa mesó je.

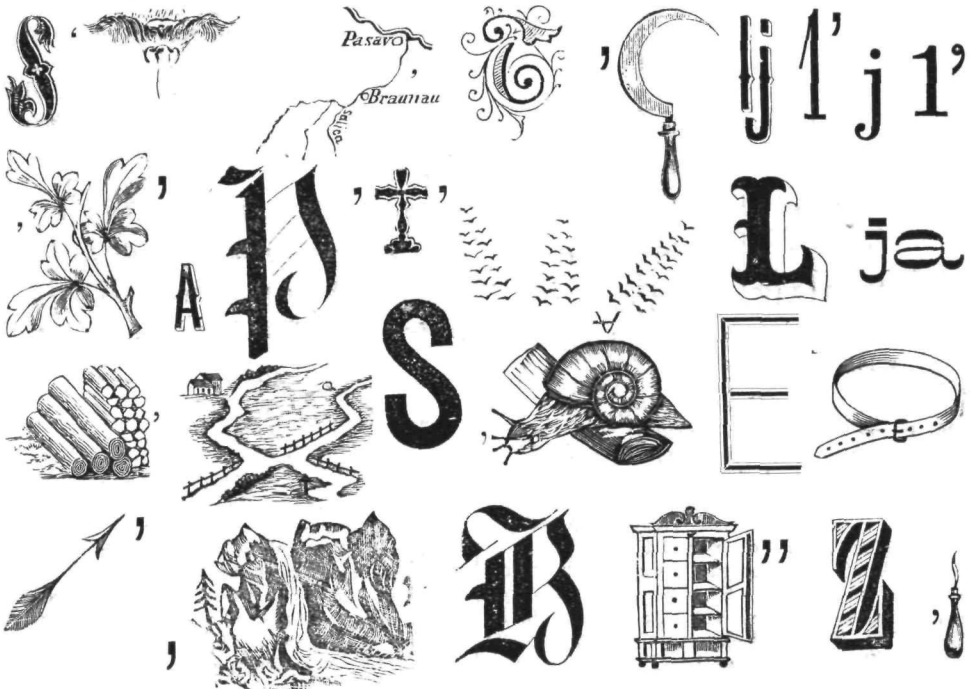
Dr. H. Z.

Listje in cvetje.

Rebus.

(Priobčil F. Stegnar.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)